

ней). О, само да подуша . . . да се съмня

Тя. (По дяволито). Какво?

Той. Бихъ те удушилъ.

Тя. Отело.

Той. А ти дано останешъ до край Дездемона.

Тя. Кълна ти се.

Той. Тогазъ — за сетенъ пжтъ напомнямъ: другъ пжтъ искамъ по дълга рокля.

Тя. (Засѣгнатата). Какъвъ си!.. Да приличамъ на бабичка!

Той. Ако те видя съ тая рокля, ще я нарежа на парцали.

Тя. (За да го разположи. спуща се и го цѣлува). Ахъ, какъвъ си! Най-после нека ти кажа: това що правя е за тебе.

Той. Ако е за мене: ти знаешъ моя вкусъ.

Тя. Но защо, моитѣ другарки. . .

Той. Тѣ искатъ да се харесватъ на чуждитѣ мъже.

Тя. Всѣки мъжъ харесва кжсата пола, на чужда жена.

Той. (Замълчава и подпуша цигара).

Тя. Защо мълчишъ?

Той. Защото. . .

Тя. И ти харесвашъ кжси поли надъ колѣно, но на чужди. . . И нека ти кажа — тая пола е такава за да ти се хресамъ.

Той. (Недоволенъ). Азъ казахъ. . . Казахъ го и те предупреждавамъ. После. . .

Тя. (Кокетно). Добре, добре, мой ревнивецо. . . Тази рокля ще е последнята.

Той. Бихъ желалъ да те не виждамъ повече съ тая рокля.

Мълчание.